

Postanowienie z dnia 19 lipca 2007 r.

I PZ 11/07

Zażalenie wniesione przez pełnomocnika będącego adwokatem (radcą prawnym) na postanowienie o odrzuceniu apelacji, która nie została należycie opłacona, podlega odrzuceniu, jeżeli skarżący opłacił zażalenie opłatą podstawową, zamiast opłatą stosunkową.

Sędzia SN Andrzej Wróbel.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 19 lipca 2007 r. sprawy z powództwa Grzegorza K. przeciwko „E.” SA w K. o wynagrodzenie, na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28 lutego 2007 r. [...]

o d r z u c i ł zażalenie.

U z a s a d n i e n i e

Postanowieniem z dnia 28 lutego 2007 r. Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach odrzucił apelację powoda Grzegorza K. od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 15 maja 2006 r. jako nienależycie opłaconą. Powód wystąpił bowiem z powództwem o zapłatę kwoty 57.268,46 zł tytułem wynagrodzenia za pracę świadczoną w godzinach nadliczbowych. Wyrokiem z dnia 15 maja 2006 r. Sąd pierwszej instancji zasądził na rzecz powoda kwotę 16.673,56 zł wraz z odsetkami, oddalając powództwo w pozostałej części. Powód zaskarżył powyższy wyrok apelacją opłaconą w kwocie 30 zł, wskazując jako wartość zaskarżenia kwotę 36.514,64 zł. Sąd Apelacyjny, powołując się na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2006 r., II PZ 34/06, wskazał, iż jeżeli przedmiot sporu określony w postępowaniu pierwszoinstancyjnym przekracza kwotę 50.000 zł, to od apelacji należy się opłata stosunkowa liczona od kwoty nią zaskarżonej, choćby wartość przedmiotu zaskarżenia była niższa od 50.000 zł. Apelacja powoda w niniejszej sprawie została opłaconą opłatą w wysokości 30 zł, mimo iż wartość przedmiotu

sporu określona przez powoda w pozwie była wyższa niż 50.000 zł. Zatem na podstawie art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) w związku z art. 130² § 3 k.p.c. niewłaściwie opłaconą apelację należało odrzucić.

Powyższe postanowienie zostało zaskarżone przez powoda zażaleniem, w którym powód domaga się uchylenia przedmiotowego postanowienia w całości. W uzasadnieniu zażalenia wskazano, iż w dacie wniesienia pozwu obowiązywała ustawa z dnia 13 czerwca 1967 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, na mocy której powód był zwolniony od ponoszenia wszelkich opłat bez względu na wartość przedmiotu sporu. Przepisy ustawy o kosztach sądowych z 2005 r. należało zaś stosować dopiero od apelacji powoda, która była pierwszą czynnością strony, od której należała się opłata sądowa „i dotyczyła jedynie kwoty 36.514,64 zł, nie przekraczała zatem 50.000 zł”. Na tej podstawie powód reprezentowany przez fachowego pełnomocnika argumentował, iż powinien opłacić apelację opłatą podstawową w wysokości 30 zł. Taką też opłatą opłacone zostało zażalenie.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zażalenie strony powodowej podlega odrzuceniu, jako nienależycie opłacone. Zgodnie z art. 35 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, w sprawach z zakresu prawa pracy pobiera się opłatę podstawową w kwocie 30 zł wyłącznie od apelacji, zażalenia, skargi kasacyjnej i skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Jednakże w sprawach, w których wartość przedmiotu sporu przewyższa kwotę 50.000 zł, pobiera się od wszystkich podlegających opłacie pism procesowych opłatę stosunkową. Z art. 35 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych wynika, że opłacie sądowej podlega apelacja wniesiona w sprawie z zakresu prawa pracy, natomiast rodzaj opłaty jest uzależniony od wartości przedmiotu sporu. Treść zdania drugiego art. 35 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych jest wyraźna i wynika z niej wprost, że rodzaj opłaty w sprawach z zakresu prawa pracy (podstawowa, czy stosunkowa) zależy od wartości przedmiotu sporu przewyższającego kwotę 50.000 zł a nie od wartości przedmiotu zaskarżenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 września 2006 r., II PZ 34/06, niepublikowane; z dnia 23 listopada 2006 r., II PZ 43/06, niepublikowane; z dnia 23 listopada 2006 r., II PZ 45/06, niepublikowane). Uzależnienie rodzaju opłaty od wartości przedmiotu sporu (a

nie od wartości przedmiotu zaskarżenia) wynika nie tylko z treści tego przepisu, ale także z analizy systemowej. W art. 35 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych wymienione są jako podlegające opłacie wyłącznie środki zaskarżenia. Ustawodawca w art. 13 ustawy wyraźnie przy tym rozróżnia przypadki pobierania opłaty stosownie do wartości przedmiotu sporu lub wartości przedmiotu zaskarżenia. Jeżeli więc w art. 35 ust. 1, który obejmuje tylko środki zaskarżenia, nie uzależnia rodzaju opłaty od wartości przedmiotu zaskarżenia, to oznacza to, że jest ona zależna od wskazanej w tym przepisie wartości przedmiotu sporu (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 września 2006 r., II PZ 34/06, niepublikowane; z dnia 23 listopada 2006 r., II PZ 43/06, niepublikowane; z dnia 23 listopada 2006 r., II PZ 45/06, niepublikowane). Inaczej mówiąc, jeżeli wartość przedmiotu sporu będącego przedmiotem wyroku sądu pierwszej instancji przekracza 50.000 zł, to od apelacji należy uiścić opłatę stosunkową od wartości przedmiotu zaskarżenia (art. 13 ustawy), choćby była ona niższa niż 50.000 zł. Zaskarżenie przez powoda wyroku w części obejmującej przedmiot sporu, którego wartość jest niższa od kwoty 50.000 zł, nie spowodowało zatem zmiany rodzaju należnej opłaty ze stosunkowej na podstawową. Powód powinien zatem opłacić zażalenie na postanowienie Sądu Apelacyjnego odrzucające apelację opłatą stosunkową liczoną od wartości przedmiotu zaskarżenia a nie opłatą podstawową w wysokości 30 zł.

Bezprzedmiotowa jest argumentacja strony powodowej, iż postępowanie przed sądem pierwszej instancji zostało wszczęte pod rządami ustawy o kosztach sądowych z 1967 r. Podstawową zasadą prawa międzyczasowego w dziedzinie procesu cywilnego jest zasada bezpośredniego działania ustawy nowej (art. XV § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania cywilnego, Dz.U. Nr 43, poz. 297 ze zm.). Zasada ta ma charakter ogólny w dziedzinie procesu cywilnego (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001 nr 4, poz. 53) i znajduje również zastosowanie w odniesieniu do przepisów ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398). Wyjątek od zasady bezpośredniego działania ustawy nowej został przewidziany w art. 149 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Przepis ten stanowi, że w sprawach wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się, do czasu zakończenia postępowania w danej instancji, dotychczasowe przepisy o kosztach sądowych. Zasada ta odnosi się zatem tylko do spraw wszczętych przed dniem wejścia w życie

ustawy oraz jedynie do kosztów sądowych powstałych w instancji, w której sprawa jest rozpoznawana w chwili wejścia jej w życie (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2006 r., III CZ 79/06, niepublikowane). W świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego z unormowania art. 149 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych wynika, iż do środków zaskarżania wniesionych po dacie wejścia w życie tej ustawy stosuje się nowe przepisy (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 listopada 2006 r., III CZ 79/06, niepublikowane; z dnia 3 października 2006 r., III UK 100/06, niepublikowane). W konsekwencji, zażalenie w sprawie wszczętej przed dniem wejścia w życie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, wniesione po dniu jej wejścia w życie, podlega opłacie stosownie do przepisów tej ustawy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2006 r., V CZ 68/06, niepublikowane). W niniejszej sprawie zażalenie wniesiono 28 lutego 2007 r., a więc już prawie rok po dacie wejścia w życie nowej ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i powinno być opłacone zgodnie z przepisami tej ustawy.

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

=====